9 Ozdravitev gobavca

Tretja nedelja po Prazniku treh kraljev

Matej 8,1-4

Ko je prišel z gore, so ga spremljale velike množice. In glej, pristopil je gobavec, se poklonil pred njim do tal in rekel: »Gospod, če hočeš, me moreš očistiti.« Jezus je iztegnil roko, se ga dotaknil in rekel: »Hočem, bodi očiščen!« In pri priči je bil očiščen gob. Nato mu je Jezus rekel: »Glej, da nikomur ne poveš, ampak pojdi, pokaži se duhovniku in prinesi dar, ki ga je zapovedal Mojzes, njim v pričevanje.«

11. januar 1872

To poglavje Mojega apostola Mateja opisuje mnoge ozdravitve in čudeže med Mojim prvim letom poučevanja. To so dejanja, ki so bila potrebna, da bi pravovernim Judom podala drugačno predstavo ali idejo o Mojzesovi postavi in o Jehovi-Sabaotu. Moral Sem pred njimi izpolniti dejanja, ker samo besede ne bi zadostovale.

Tukaj je navedeno, kako Sem samo z dotikom ozdravil gobavca. Tak način zdravljenja sedaj ni več mogoč, oziroma ni v skladu z Mojo voljo; kajti, če bi vi na "gobavost" gledali v duhovnem pomenu, bi moral mnoge ljudi, in tudi ne najboljše, naenkrat spremeniti v angele, kar pa ne bi bilo koristno niti za Mene, niti za Moje duhovno kraljestvo, niti za nenadoma spremenjena duha in dušo.

Kaj pravzaprav je gobavost, kakšna bolezen je to? Kaj je njen vzrok, in kako se lahko pozdravi?

Najprej moramo pojasniti ta vprašanja, preden si bomo lahko to duhovno ustrezno ali korespondenčno predočili. Gobavost je tista bolezen, pri kateri se - bodisi z razuzdanim življenjem, bodisi z nenaravnim načinom življenja ob uživanju hrane in pijače ali z nečistočo - sprejme v sebe veliko tujih in strupenih snovi, da vso človeško urino kolesje ne more iti naprej. Da bi se spet vzpostavilo normalno in naravno delovanje v vseh delih telesa, vrže človeška narava vse z leti sprejete tuje snovi ali strupe, na njen največji in tudi zelo važen organ, na kožo, ki zagotavlja največjo in najbolj razširjeno povezavo z zunanjim svetom, ne samo, da bi se na ta način znebila svojih tujih in nadležnih bremen, ampak tudi, da bi s tem strupenim draženjem kožo pripravila do večje dejavnosti, da podpre ves organizem in mu tako ponovno pomaga k prejšnjemu zdravju.

Seveda se ta bolezen pozdravi po isti poti, po kateri je nastala, to je, ker gobavost pride od znotraj navzven, se mora zdraviti po isti poti. Pokvarjena kri, ki je svoje slabe delce odložila v kožo, mora biti nadomeščena z novo in zdravo. Od zunaj spada poleg tega seveda še očiščevanje ran, da bi se odstranilo tisto, kar je razkrojeno in telesu nič več koristno, ter da bi se očistili strupi, katere je tudi potrebno odstraniti.

S takšnim zdravljenjem in upoštevanjem naravnega načina življenja se potem telo obnovi in se njegovemu organizmu zagotovi popolna moč in človeku dolgo in zdravo življenje.

Tukaj imate v kratkih obrisih podobo bistva gobavosti, kot telesne bolezni. Sedaj pa bomo to isto opazovali ustrezno duhovno, da boste tudi tam spoznali pojav bolezni in zdravilo. Edino čudežni zdravnik, ki zmore samo z dotikom in z besedo ozdraviti to bolezen, ta bo in mora tu izostati; kajti v duhovnem pogledu mora vsak gobavec sam sebe pozdraviti in tako postati sam svoj zdravnik.

Glejte, gobavost to je z mnogimi strupenimi turi obložen velik, največji del človeštva; toda prav zaradi tega, ker je največji del človeštva gobav, se ob to bolezen ne smemo spotikati. Kajti tisti, ki so očiščeni, se ne odtegujejo od tistega, ki trpi za to boleznijo, temveč ga negujejo z ljubeznijo in potrpežljivostjo krščanske vere, da bi bolnika, če je preslaboten, z nasveti in podporo vodili k vnovični vzpostavitvi izgubljenega moralnega zdravja.

Gobavost je bolezen, katero ne more nihče skriti; odprto se kaže na človeškem telesu. To v duhovnem pogledu pomeni, da se odkrito kažejo vse slabe lastnosti, vse zle strasti in navade, ki so posledica slabih nazorov in zanemarjene vzgoje. Če je, gledano duhovno, neka duša v svoji notranjosti tako pokvarjena, da škoduje lastnemu dostojanstvu, jo potem Moja, vanj položena Božja iskra prižene tako daleč, da se nič več ne sramuje, da to umazano notranjost odkrito pokaže, da jo lahko vsakdo vidi. Duša bo preko tega procesa prisiljena, da razkrije svojo vest ljudem okoli nje in se zaradi njenega načina življenja in mišljenja, ki je posledica napačnega načela, spotika ob svet, ter s tem izzove grenke izkušnje, in na koncu pride do spoznanja, da šele boljše, višje in moralno hrepenenje in delovanje vodita k pravemu miru.

Da bi te duhovne gobavce hitreje pozdravil, dopuščam dogodke na svetu, s katerimi gre izločitveni proces hitreje naprej in da tudi za zdravljenje močnejša duhovnost in duhovni elementi prodro v notranjost življenja duše.

Tako, kakor mora zunanje ozdravljenje priti od znotraj, mora od znotraj tudi priti duhovno ozdravljenje. S tem, da je to, kar je slabo, postalo javno, se s skupnim življenjem z drugimi razbije in razkroji v zunanjem svetu, bo v notranjosti ta praznina ponovno napolnjena z moralno duhovnim zdravilom in tako bo človek voden nazaj v svoje normalno stanje, kakor natančna podoba svojega Stvarnika in si bo ponovno pridobil duhovno 'kraljestvo.

Kakor je materialna gobavost nalezljiva, če kdo pride v stik s takšnim bolnikom, prav tako je tudi duhovna gobavost nalezljiva, ker preko slabih načel vodi tudi druge k slabim dejanjem. In tako je s tem nastal, ko so ljudje drug drugega okužili, ta nemoralni svet, katerega sedaj vidite. To, kar Sem v tistem času storil, ko Sem z dotikom ozdravil gobavca, ker njegova duhovna, notranjost ni ustrezala njegovi koži, sedaj duhovno ni več mogoče. Človek se mora duhovno sam ozdraviti. Moj dotik

obstaja pogosto samo v tem, da ga vodim v okoliščine, v katerih bo hitreje in s silo osvobojen svojih prilepljenih nečistoč; toda, če bi ga duhovno naenkrat očistil, bi bil to poseg v njegovo svobodno človeško dostojanstvo.

Če bi hotel narediti iz hudičev v hipu angele in jih brez borbe in samozatajevanja v njihovo dobro spremenil, kje bi bila potem njihova korist?

Takšne oblike čudežne ozdravitve torej ne bo niti v sedanjem, niti v bodočem času; res pa se pogosto ponavlja in zgodi, kar se je zgodilo stotniku v Kafarnaumu, ki je z močno vero in trdnim zaupanjem v moč Moje besede zaupal in s svojim odgovorom; "Gospod nisem vreden, da vstopiš v mojo hišo; izgovori samo besedo, in moj hlapec bo ozdravel!" pokazal, kakšen naj bi pravzaprav bil krščanski človek, ki navkljub nasprotnemu videzu, z zaupanjem v Mene in v Moje vodenje, veruje Mojim besedam in - ob javnem priznavanju Moje veličine - ne pozabi na svojo ničvrednost.

Takšne duše, ki tako govorijo z Menoj, ki proseče pridejo k Meni, ter same sebe ponižajo - takšne se dotaknem z Mojim prstom in jih ozdravim z Mojo Besedo, to je, pošljem jim tolažbo in mir v srce, ki se ne moreta doseči na noben drugačen način. Za takšne duše tudi velja, kar Sem rekel v Kafarnaumu, da Nebeško Kraljestvo pripada takšnim ponižno verujočim, - toda ne tistim, ki se še celo bahajo s svojo gobavostjo. Ti se morajo najprej očistiti in umiti, ali pa bodo morali spoznati temo svojih src z žalostnimi izkušnjami, in da bi bilo bolje njihove slabe lastnosti (duhovno gobavost) iztrebiti, katere celo javno kažejo in se z njimi celo hvalijo, in da to ni pot k duhovnosti, in ne pot k večnemu življenju, in tudi ne pot k Meni.

Dokler ne bodo dojeli, da sta ponižnost in ljubezen povezani z neomajnim zaupanjem, ki je ključ, da lahko pri Meni vse dosežejo in si sami najhitreje pomagajo naprej, tako dolgo bodo na njih vplivale bolezni in nesporazumi vseh vrst, dokler gobavost ne bo izginila in se nadomestila s sestavinami življenja, vere in ljubezni.

Tudi vi imate na koži vaše duše še nekaj gobavih turov, s katerimi pogosto v zunanjem življenju razločno kažete, da še zdaleč niste očiščeni, in da še zdaleč niste vse duhovne hrane, ki vam jo že leta pošiljam, uresničili v vašem zunanjem življenju. Mnogo je že to, da berete in včasih tudi verjamete, toda na zunanji strani življenjske kože se še niso pokazale nobene sledi, da je do tam prodrla ta milostna hrana ljubezni. Samo nekateri izmed vas spoznajo svojo nevrednost, kot stotnik v Kafarnaumu, ki bi tudi želeli zaklicati: "Gospod, nisem vreden tako velike milosti! Samo ena beseda tolažbe zadostuje, in tudi ta je preveč za mene, ubogega slabotnega in omahujočega otroka!"

Večina od vas verjame, kakor so v tistem času Judje, da so storili vse, če se dobesedno oklepajo zapovedi in nauka Mojih besed. Vendar so še zelo oddaljeni od

dejavnega izvajanja besed vašega Očeta. Kakor so Judje samo površno izpolnjevali, kar se jim je zdelo najvažnejše, tako je tudi z vami. Navdušeni nad Mojo besedo ste takoj pripravljeni, da bi spreobrnili druge! Takoj ste pripravljeni pomagati pospraviti nesnago pred vrati drugih ljudi; samo svojo lastno pustite lagodno ležati in čakate, kot gobavec, ki je omenjen v Evangeliju, da Bom mogoče prišel in vas z Mojim dotikom takoj naredil za najvišja moralna bitja.

V tem leži velika napaka, ker ne poznate vaših gnojnih turov, in jih tudi ne poskušate ozdraviti.

Tu s temi besedami vas opominjam! Preiščite življenjsko kožo vaše duše! In če boste odkrili takšne gobave ture, naj vam bo to znamenje, da skrivate v vaši notranjosti še nekaj tujega, kar ne pripada vašemu duhovnemu bitju. Stremite po tem, da jih iztrebite in jih nadomestite z novimi močnejšimi snovmi življenja tako, da ne boste potrebovali Mojega neposrednega dotika, temveč samo Mojo besedo, da bodo vaše duše ozdravele! Amen.

Gottfried Mayerhoffer
Gospodove pridige